

OBEC CHORVÁTSKY GROB

Obecný úrad Chorvátsky Grob, Nám. Josipa Andriča 17, 900 25 Chorvátsky Grob

---

Ing. Robert Kaffan

V Chorvátskom Grobe, dňa 12.01.2022

Vec: Podanie písomnej interpelácie - OcZ konané dňa 14.12.2021 – odpoveď

Vážený pán poslanec,

v súlade s ust. čl. 9 aktuálne platného Rokovacieho poriadku obecného zastupiteľstva v obci Chorvátsky Grob zo dňa 02.10.2019 (ďalej len „zásady“) Vám týmto v lehote určenej v zásadách odpovedám nasledovne:

Interpelácia: „Týmto žiadam starostku obce o oficiálne stanovisko k tvrdeniam p. Šeba zo dňa 05.08.2021 v správe, ktorú odoslal poslancom a kontrolórke obce. Obsah správy bol starostke preposlaný dňa 30.11.2021.“

Vo vzťahu k Vašej interpelácii predloženej na zasadnutí obecného zastupiteľstva obce Chorvátsky Grob dňa 14.12.2021 je v prvom rade potrebné uviesť, že **nútená správa infraštruktúry vo vlastníctve obce Chorvátsky Grob je tohto času už zaniknutá**, a to aj v súlade s Rozhodnutím Ministerstva životného prostredia SR na návrh Osobitnej komisie ministra životného prostredia Slovenskej republiky pre konanie vo veciach rozkladov, číslo spisu: 5206/2021-9.2, záznam č.: 47482/2021 zo dňa 30.12.2021, z ktorého je zrejmé, že doba vyhlásenia nútenej správy uplynie dňom, keď dôjde k uzatvoreniu zmluvy o prevádzkovaní a poskytovaní služieb súvisiacich s prevádzkou verejných vodovodov a verejných kanalizácií medzi vlastníkom verejných vodovodov a verejných kanalizácií a prevádzkovateľom verejných vodovodov a verejných kanalizácií, v súlade s § 15 ods. 3 a § 16 ods. 3 zákona č. 442/2002 Z. z., k čomu už prišlo keďže **obec Chorvátsky Grob** (ďalej len „obec“) a **Inštitút Monitoring a Analýz s.r.o.** (ďalej len „IMAZ“) **uzatvorili dňa 31.03.2021 Zmluvu o prevádzkovaní a poskytovaní služieb súvisiacich s prevádzkou vodárenskej infraštruktúry vo vlastníctve obce Chorvátsky Grob v znení jej dodatkov** (ďalej len „prevádzková zmluva“). Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že spoločnosť AVS, s.r.o. (ďalej len „AVS“) realizuje svoju činnosť vo vzťahu k dotknutej vodovodnej a kanalizačnej infraštruktúre vo vlastníctve obce Chorvátsky Grob v rozpore s ust. § 14 zákona o verejných vodovodoch.

V zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejných vodovodoch“,) ak to vyžaduje verejný záujem a ak je to v záujme ochrany zdravia ľudí, ochrany zdravia zvierat alebo ochrany životného prostredia, okresný úrad v sídle kraja môže vyhlásiť nútenú správu, ak vlastník verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie, ktorý je povinný zabezpečiť nepretržitú dodávku pitnej vody alebo plynulé a bezpečné odvádzanie odpadových vôd, túto povinnosť neplní. V zmysle § 14 ods. 2 zákona o verejných

vodovodoch okresný úrad v sídle kraja rozhodne, ktorý prevádzkovateľ v rámci nútej správy preberá na čas nevyhnutnej potreby správu, prevádzku alebo údržbu verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie. Túto správu, prevádzku alebo údržbu obstaráva prevádzkovateľ v rámci nútej správy na náklady povinného vlastníka verejného vodovodu alebo vlastníka verejnej kanalizácie, prípadne ich právneho nástupcu, za ktorého tieto povinnosti plní. Dôvodová správa k § 14 zákona o verejných vodovodoch uvádza, že: „Keďže zásobovanie obyvateľstva pitnou vodou a odvádzanie a čistenie odpadových vôd je verejným záujmom a vlastníkovi je daná zákonná povinnosť zabezpečiť tieto činnosti, je potrebné chrániť obyvateľstvo pred prípadným kolapsom prevádzkovania verejných vodovodov a verejných kanalizácií z dôvodu nezabezpečenia týchto činností vlastníkom verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie. Preto pre možný prípad nedodržania tejto zákonnej povinnosti zo strany vlastníka verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie je potrebné v tomto smere umožniť, aby sa mohol ojedinele využiť inštitút nútej správy tak, aby sa zabezpečilo prevádzkovanie zariadení verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie, ak vlastník nezabezpečuje plynulo a bezpečne ich základnú funkciu. Ustanovuje sa, kedy má krajský úrad právo vyhlásiť nútenú správu verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie, ako i rozhodnúť, ktorý prevádzkovateľ preberá na nevyhnutný čas správu a prevádzku verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie.“ V zmysle citovaných zákonných ustanovení ako aj z dôvodovej správy k nim je zrejmé, že v prípade inštitútu nútej správy sa jedná o inštitút, ktorý má byť využitý len ako posledná možnosť (ultima ratio) a jeho trvanie má byť obmedzené len na nevyhnutnú dobu.

Zákonodarca explicitne obmedzil dobu trvania nútej správy na dobu nevyhnutnej potreby, t.j. len dotedy, kým si obec, ako vlastník verejného vodovodu a verejnej kanalizácie, sama nezabezpečí nepretržitú dodávku pitnej vody a plynulé a bezpečné odvádzanie odpadových vôd. **Inštitút nútej správy teda zaniká priamo zo zákona ex lege**, momentom, kedy nastanú zákonom predpokladané skutočnosti, t.j. **momentom, kedy si obec splní svoju povinnosť zabezpečiť nepretržitú dodávku pitnej vody alebo plynulé a bezpečné odvádzanie odpadových vôd.**

Vyššie uvedený právny názor explicitne potvrdila aj Generálna prokuratúra SR, ktorá vo svojom vyjadrení výslovne uvádza, že:

„V danom prípade správny orgán nemá v predmetnej veci inú právomoc než tú, ktorá mu vyplýva z ust. § 14 zákona o verejných vodovodoch, t.j. vyhlásiť nútenú správu za podmienok uvedených v zákone (ods. 1) a rozhodnúť, ktorý prevádzkovateľ v rámci nútej správy preberá na čas nevyhnutnej potreby správu, prevádzku alebo údržbu verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie (ods. 2). Samotné určenie doby ukončenia nútej správy spôsobom vyplývajúcim z výroku rozhodnutia, ktoré napádate je nad rámec zákona o verejných vodovodoch. V zmysle uvedeného zákona je doba vyhlásenia nútej správy vymedzená na čas nevyhnutnej potreby. Zákon o verejných vodovodoch neupravuje právomoc správneho orgánu zrušiť nútenú správu rozhodnutím. V prípade zrušenia rozhodnutia nútej správy rozhodnutím v správnom konaní išlo by o konanie správneho orgánu nad rámec Ústavy Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2.“

IMAZ tohto času disponuje platným potvrdením o registrácii na prevádzku verejných vodovodov a kanalizácií pre dotknutú lokalitu, ktorého existencia je podmienkou výkonu prevádzkovej činnosti vo vzťahu k určitej dotknutej lokalite, ako aj podmienkou pre začatie konania o cenovej regulácii na určenie výšky ceny vodného a stočného pre dotknutú prevádzkovanú lokalitu v zmysle § 14 ods. 7

zákona č. 250/2012 Z.z. o regulácii v sieťových odvetviach (ďalej ako „zákon o regulácii“), pričom dňa **22.12.2021 ÚRSO vydalo IMAZ-u cenové rozhodnutie číslo: 0003/2022/V, číslo spisu: 6557-2021-BA, a to s účinnosťou od 01.01.2022.**

Vzhľadom na skutočnosť, že nie je možné, aby bolo na jednu totožnú lokalitu udelené potvrdenie o registrácii na prevádzku verejných vodovodov a kanalizácií dvom rôznym subjektom, bola **zo strany ÚRSO AVS registrácia na prevádzku verejných vodovodov a kanalizácií pre dotknutú lokalitu zrušená.** AVS teda tohto času už nedisponuje registráciou na prevádzku verejných vodovodov a kanalizácií pre dotknutú lokalitu. **Taktiež je potrebné zdôrazniť, že platnosť cenového rozhodnutia určujúceho výšku vodného a stočného pre dotknutú lokalitu, ktorým AVS disponuje, končí dňom 31.12.2021.**

Napriek skutočnosti, že nútená správa k dotknutej vodovodnej a kanalizačnej infraštruktúre AVS zanikla priamo ex lege v zmysle § 14 zákona o verejných vodovodoch, AVS nie je ochotný zánik nútenej správy rešpektovať a poskytnúť obci, ani IMAZ-u akúkoľvek súčinnosť a tento sa snaží umelo udržať stav tohto času už zaniknutej nútenej správy. Obec teda v dôsledku konania AVS, napriek zániku nútenej správy v zmysle § 14 zákona o verejných vodovodoch nemôže slobodne disponovať s majetkom vo svojom vlastníctve, čím je dlhodobo zasahované do jej majetkových práv a taktiež nemôže zabezpečovať prevádzku svojho majetku prostredníctvom zazmluvneného subjektu, čím je zasiahnuté aj do jeho autonómie vôle.

Medzi obcou a AVS existuje množstvo správnych aj súdnych sporov. AVS ako nútený správca vykonával a tohto času stále vykonáva (aj keď nútená správa už zanikla) nútenú správu verejných vodovodov a verejných kanalizácií vo vlastníctve obce, bez ohľadu na skutočné záujmy obce a koncových odberateľov vody a koncových producentov odpadu, a to aj v rozsahu presahujúcom zákonom stanovený rozsah oprávnení núteného správcu pri výkone nútenej správy v zmysle § 14 zákona o verejných vodovodoch a opakovane a dlhodobo porušuje viaceré svoje povinnosti stanovené ustanoveniami § 17 a § 18 zákona o verejných vodovodoch.

Vo vzťahu k tvrdeniam AVS vo veci domáhania sa určenia neplatnosti prevádzkovej zmluvy je potrebné uviesť, že takýto **žalobný petit je v zmysle § 137 CSP procesne neprípustný** nakoľko v prípade určenia (ne)platnosti zmluvy o prístupe do regionálnej distribučnej sústavy sa nejedná o určenie, či tu právo je alebo nie je v zmysle § 137 písm. c) CSP, tak ako sa to snaží tvrdiť AVS a rovnako ani o určenie právnej skutočnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu v zmysle § 137 písm. d) CSP, ako ani o žiaden iný typ zákonom predpokladanej procesne prípustnej žaloby.

Podľa názoru relevantnej právnej teórie žalobný návrh znejúci na určenie právnej skutočnosti, ktorý z osobitného predpisu nevyplýva, je potrebné považovať za vadný. Konceptia zákonodarcu vyplýva jednoznačne z komentára v publikácii C. H. Beck, kde autori a zároveň tvorcovia samotného CSP hovoria o tom, že ak ide o neprípustnú žalobu, nemá sa prejednávať. Komentár dokonca počíta s odmietnutím žaloby, avšak v zmysle platnej právnej úpravy je takúto žalobu potrebné v zmysle príslušných ustanovení CSP len zamietnuť.

Platné právne predpisy (a to ani hmotnoprávne a rovnako ani procesnoprávne) AVS nepriznávajú nárok na ním požadovanom určení, ktorá skutočnosť je sama o sebe dôvodom na zamietnutie žalobného návrhu v plnom rozsahu.

Zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť, že návrhom na začatie konania v zmysle § 137 písm. c) alebo d) CSP možno uplatniť požadované určenie **výlučne v prípade, ak je na tom naliehavý právny záujem**, pričom **tento nevie AVS preukázať**, nakoľko prevádzka infraštruktúry vo vlastníctve obce bude plynule zabezpečovaná zo strany IMAZ-u a AVS je výlučne podnikateľským subjektom založeným za účelom dosiahnutia zisku, t.j. toto nie je možné brať v úvahu ako naliehavý právny záujem.

AVS stavia svoj naliehavý právny záujem na ochrane svojich práv realizovaných v rozpore s § 14 zákona o verejných vodovodoch, ktorých realizáciou v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka zasahuje do práv a oprávnených záujmov obce a IMAZ-u a snaží sa dosiahnuť len ochranu svojho šikanózneho výkonu práva, pričom takýto šikanóznny výkon práv nepožíva právnu ochranu, a teda tento nemôže byť ani chránený naliehavým právnym záujmom. Cieľom všetkých konaní AVS je zabezpečiť si ničím nerušený výkon prevádzkovania verejných vodovodov a kanalizácií vo vlastníctve obce napriek skutočnosti, že dôvody vyhlásenia nútenej správy v zmysle § 14 zákona o verejných vodovodoch zanikli a napriek skutočnosti, že AVS tohto času už nespĺňa zákonné podmienky na výkon prevádzky verejných vodovodov a kanalizácií obce v dotknutej lokalite.

Síce nie je možné prejudikovať rozhodnutie súdu vo veci prípadného určenia neplatnosti prevádzkovej zmluvy, avšak ak by aj teda aj súd vyslovil v konaní vo veci samej požadovanú neplatnosť prevádzkovej zmluvy, takýto výrok rozhodnutia tunajšieho súdu žiadnym spôsobom nezabezpečí AVS možnosť realizácie jeho práv vo vzťahu k prevádzke dotknutej vodovodnej a kanalizačnej infraštruktúry obce, nakoľko AVS na prevádzku už tohto času nespĺňa zákonné podmienky.

Posúdenie naliehavého právneho záujmu AVS na požadovanom určení je podľa názoru prezentovaného Najvyšším súdom SR v rozsudku sp. zn.: 5 Co 136/2007 otázkou právnej kvalifikácie rozhodných skutočností tých pomerov (vzťahov), ktoré sú ohrozené neistotou, a teda nebezpečenstvom budúceho porušenia právnych povinností iným subjektom, pričom tento je treba podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 241/2008 „skúmať predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním žaloby a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia. **Ak AVS neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie žaloby.**“

V danom prípade je nesporné, že AVS prioritne sledovaným cieľom, je dosiahnutie ničím nerušeného výkonu prevádzkovania verejných vodovodov a kanalizácií obce napriek skutočnosti, že dôvody vyhlásenia nútenej správy v zmysle § 14 zákona o verejných vodovodoch zanikli a napriek skutočnosti, že AVS toho času už nespĺňa zákonné podmienky na výkon prevádzky verejných vodovodov a kanalizácií obce v dotknutej lokalite a pre rok 2022 už nedisponuje ani platným cenovým rozhodnutím, t.j. požadované určenie nie je spôsobilé naplniť zákonom požadovaný preventívny charakter určovacej žaloby.

K uvedenej problematike sa Najvyšší súd SR vyjadril tiež vo svojom rozsudku zo dňa 25. mája 2010, sp. zn. 2 Cdo 110/2009, kde v súvislosti s uvedeným uviedol, že „aj keby sa súd vyslovil k otázke platnosti či neplatnosti odstúpenia žalovaných 1/ až 3/ od zmluvy, žalobcovo postavenie by sa nestalo istejším, keďže by sa následne tak či onak musel domáhať buďto splnenia si záväzku žalovanými vyplývajúceho zo zmluvy, alebo náhrady škody, ktorá mu vznikla ich (ne)konaním. V rámci tohto konania podľa § 80 písm. b/ O.s.p. (tzv. žaloba na plnenie) by sa skúmala jednak platnosť zmluvy a jej trvanie - t.j. platnosť odstúpenia.“

V súvislosti s uvedeným je potrebné zdôrazniť, že nedostatok naliehavého právneho záujmu má bez ďalšieho za následok zamietnutie určovacej žaloby, preto skúmanie iných právnych otázok sa tým stáva bezpredmetné (nadbytočné) a teda i nehospodárne (NS SR 4 Cdo 37/2009).

Existencia naliehavého právneho záujmu je základným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby a základnou procesnou podmienkou prípustnosti určovacej žaloby, ktorú je súd povinný skúmať ex offo pred samotným preskúmaním veci samej a v prípade, ak existenciu takéhoto nedostatku určovacej žaloby súd v priebehu konania zistí, je povinný na takýto závažný nedostatok prihliadať, a to v ktoromkoľvek štádiu konania (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Cdo 91/2006).

Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jasne stanovuje, že v prípade, „ak sa zamietajú určovacia žaloba pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, je vylúčené súčasne sa zaoberať žalobou vo veci samej“ (rozhodnutia NS SR sp. zn. 1 Cdo 26/07, 2 Cdo 231/07, 1 Cdo 91/2006, 4 Cdo 111/2008). Z vyššie uvedených dôvodov je zrejmé, že súd nie je v konaní vo veci samej oprávnený uskutočňovať ďalšie dokazovanie a zaoberať sa preskúmaním merita veci, nakoľko samotná neexistencia naliehavého právneho záujmu ako základnej procesnej podmienky určovacieho žalobného petitu, takýto postup súdu priamo vylučuje.

Vzhľadom k neexistencii naliehavého právneho záujmu na AVS požadovanom určení neplatnosti prevádzkovej zmluvy, s prihliadnutím na existujúcu konštantnú judikatúru v tejto problematike, nie je súd v konaní vo veci samej oprávnený zaoberať sa samotným meritom veci, nakoľko je tu daný samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie žalobného návrhu.

Zákon o majetku obcí upravuje otázku možnosti domáhať sa určenia neplatnosti právneho úkonu z dôvodu nedodržania zákonom o majetku obcí stanoveného postupu zo strany dotknutej obce v ustanovení § 9b. V zmysle dotknutého ustanovenia § 9b zákona o majetku obcí, je vo veci podania návrhu na určenie neplatnosti právneho úkonu alebo určenia vlastníctva obce k majetku, **aktívne legitimovaná fyzická osoba, ktorá má trvalý pobyt v obci**, ktorá prevod alebo inú dispozíciu s majetkom realizovala. Okruh aktívne legitimovaných fyzických osôb je v ustanovení § 9b zákona o majetku obcí vymedzený taxatívne, pričom dotknuté zákonné ustanovenie je ustanovením špeciálnym vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na skutočnosť, že AVS nie je fyzickou osobou s trvalým pobytom v obci, nie je aktívne legitimovaným subjektom na podanie určovacej žaloby na určenie neplatnosti prevádzkovej zmluvy.

V zmysle § 60 CSP na to, aby sa určitý subjekt stal stranou sporu, stačí aby podal žalobu alebo aby voči nemu bola podaná žaloba. Či však bude žalobca v začatom spore úspešný, závisí od toho, či žalobca aj žalovaný označený v žalobe je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, t.j. či je vecne legitimovaný (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 3Cdo/192/2004).

Pre posúdenie vecnej legitimácie v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 3Cdo/192/2004: „...nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitimácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.“

V súvislosti s uvedeným je potrebné poukázať na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutý v jeho náleze č. k. III. ÚS 517/2011-9 z 22. 11. 2011, že: „rozhodujúcou otázkou pri posudzovaní opodstatnenosti žaloby bola v danej veci otázka vecnej legitimácie, konkrétne aktívnej legitimácie navrhovateľa. Vecnou legitimáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). Ak navrhovateľ v podanej žalobe žiada určiť, že on sám je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide, treba súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa vysloveným v odôvodnení rozhodnutia, že bolo jeho povinnosťou uvedenú skutočnosť preukázať.“

Súd je povinný zaoberať sa a skúmať otázku aktívnej a pasívnej legitimácie účastníkov konania ako základnú procesnú podmienku. Súd v zmysle zaužívanej súdnej praxe žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia a žalovaný nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. V prípade, ak sa uvedená skutočnosť v konaní nedokáže, súd je povinný žalobu zamietnuť so záverom o neodôvodnenosti žalobného návrhu. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 3 Obdo 3/2012 – 236 zo dňa 29. februára 2012: „Otázka aktívnej i pasívnej vecnej legitimácie má byť predmetom skúmania a rozhodovania vo veci samej. Ak sa v konaní zistí nedostatok legitimácie pasívnej či aktívnej, súd žalobu zamietne.“

V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 8/2008 zo dňa 31. januára 2008, ak „súd dospeje k záveru, že účastník konania, resp. osoba, ktorá tvrdí, že je nositeľom vecnej legitimácie, touto osobou nie je, pôjde potom o nedostatok legitimácie, ktorá je hmotnoprávnym aspektom a súd prvého stupňa sa s ním v konaní vo veci samej právne vysporiada.“

V zmysle vyššie uvedeného má **nedostatok aktívnej vecnej legitimácie vecný dopad na výsledok sporu vo veci samej, a je dôvodom na zamietnutie žalobného návrhu v konaní vo veci samej bez zaoberania sa samotným meritom veci**, nakoľko je tu daný samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie žalobného návrhu.

AVS vyvodzuje neplatnosť prevádzkovej zmluvy z dvoch skutočností, a to (i) z dôvodu údajného rozporu s § 6 a § 6a zákona o majetku obcí a (ii) z dôvodu údajného rozporu s § 9 ods. 2 písm. g) zákona o majetku obcí.

Ad) Neexistencia rozporu prevádzkovej zmluvy s § 6 a § 6a zákona o majetku obcí

Ustanovenia § 6 a § 6a zákona o majetku obcí sa vôbec netýkajú úpravy zmluvného vzťahu pri zabezpečovaní prevádzky verejných vodovodov a verejných kanalizácií, ktorá je predmetom napadnutej Zmluvy.

Ustanovenia § 6 a § 6a zákona o majetku obcí upravujú **otázku hospodárenia s majetkom obce prostredníctvom správcu majetku obce a zverenia majetku obce alebo jeho časti do správy správcu.** Základnou črtou predmetnej správy však je skutočnosť, že takto určený správca nekoná pri správe majetku obce vo vlastnom mene a na vlastný účet, ale v mene a na účet samotnej obce, ktorej majetok spravuje. Výkon správy majetku obce v zmysle § 6 a § 6a zákona o majetku obcí, na ktoré poukazuje AVS, teda nie je podnikateľskou činnosťou správcu.

Prevádzkovanie verejného vodovodu a verejnej kanalizácie nie je správou majetku obce v zmysle § 6 a § 6a zákona o majetku obcí, ale toto je upravené zákonom o verejných vodovodoch ako osobitným predpisom.

Prevádzkovanie verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie je v zmysle § 5 ods. 1 zákona o verejných vodovodoch živnosťou a toto môže byť realizované fyzickou alebo právnickou osobou spĺňajúcou podmienky vzťahujúce sa na prevádzkovateľa verejného vodovodu v zmysle § 5 zákona o verejných vodovodoch.

V zmysle § 15 ods. 3 zákona o verejných vodovodoch vlastník verejného vodovodu môže prevádzkovať verejný vodovod, ak spĺňa všetky podmienky vzťahujúce sa na prevádzkovateľa verejného vodovodu podľa zákona o verejných vodovodoch a osobitného predpisu, inak je povinný zabezpečiť prevádzkovateľa verejného vodovodu podľa § 5 zákona o verejných vodovodoch, s ktorým si upraví vzájomné práva a povinnosti uvedené v odseku 4 zákona o verejných vodovodoch v písomnej zmluve.

IMAZ je subjektom spĺňajúcim všetky podmienky vzťahujúce sa na prevádzkovateľa verejného vodovodu v zmysle § 5 zákona o verejných vodovodoch, ktorú skutočnosť potvrdzuje platné živnostenské oprávnenie na „Prevádzkovanie verejných vodovodov kategórie V - I až III“

Obdobne v zmysle § 16 ods. 3 zákona o verejných vodovodoch vlastník verejnej kanalizácie môže prevádzkovať verejnú kanalizáciu, len ak spĺňa všetky podmienky vzťahujúce sa na prevádzkovateľa verejnej kanalizácie podľa zákona o verejných vodovodoch a osobitného predpisu, inak je povinný zabezpečiť prevádzkovateľa verejnej kanalizácie podľa § 5 zákona o verejných vodovodoch, s ktorým si upraví vzájomné práva a povinnosti uvedené v odseku 4 zákona o verejných vodovodoch v písomnej zmluve.

Zákon o verejných vodovodoch teda priamo predpokladá uzavretie zmluvy o prevádzke verejného vodovodu a verejnej kanalizácie s fyzickou alebo právnickou osobou spĺňajúcou § 5 zákona o verejných vodovodoch zakotvených podmienok na prevádzkovateľa verejného vodovodu zo strany obce ako vlastníka verejného vodovodu a verejnej kanalizácie.

Argumentácia AVS o údajnom rozpore prevádzkovej zmluvy s § 6 a § 6a zákona o majetku obcí je teda absolútne nesprávna a jedná sa o výlučne tendenčnú dezinterpretáciu zákonných ustanovení v absolútnom rozpore s ich obsahom a účelom.

Ďalej je potrebné poukázať na skutočnosť, že ak by mala byť pravdivá argumentácia AVS o aplikácii § 6 a § 6a zákona o majetku obcí na prevádzku verejných vodovodov a verejných kanalizácií vo vlastníctve obce, v dôsledku čoho by prevádzka verejných vodovodov a verejných kanalizácií mohla byť realizovaná výlučne subjektom v postavení rozpočtovej alebo príspevkovej organizácie zriadenej podľa § 21 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, prevádzku verejných vodovodov a verejných kanalizácií vo vlastníctve obce by nemohla realizovať ani samotná AVS, ktorá je rovnako ako IMAZ len právnickou osobou s formou spoločnosti s ručením obmedzením.

Ad) Neexistencia rozporu prevádzkovej zmluvy s § 9 ods. 2 písm. g) zákona o majetku obcí

Druhým dôvodom údajnej neplatnosti prevádzkovej zmluvy je údajný rozpor s § 9 ods. 2 písm. g) zákona o majetku obcí, v zmysle ktorého **koncesné zmluvy na uskutočnenie stavebných prác alebo koncesné zmluvy na poskytnutie služby uzatvorené podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 343/2015 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „zákon o verejnom obstarávaní“) schvaľuje obecné zastupiteľstvo, a to trojpätinovou väčšinou všetkých poslancov.**

Dotknuté zákonné ustanovenie priznáva do kompetencie obecného zastupiteľstva schvaľovanie koncesných zmlúv na uskutočnenie stavebných prác alebo na poskytnutie služby **uzatvorených podľa zákona o verejnom obstarávaní.**

V zmysle § 1 ods. 2 písm. ag) zákona o verejnom obstarávaní, sa však **zákon o verejnom obstarávaní neuplatňuje na koncesiu**, ktorá sa zadáva na činnosť podľa § 9 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní, t.j. činnosť **v odvetví vôd** spočívajúca v a) prevádzkovaní verejných vodovodov určených na poskytovanie služieb verejnosti v súvislosti s výrobou, dodávkou, dopravou a distribúciou pitnej vody a/ alebo v b) zásobovaní verejných vodovodov pitnou vodou. V zmysle § 1 ods. 2 písm. ah) zákona o verejnom obstarávaní, sa zákon o verejnom obstarávaní **neuplatňuje na koncesiu, ktorá je spojená s vyššie uvedenou činnosťou** podľa § 9 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní a predmetom ktorej je aj niektorá z činností podľa § 9 ods. 5 zákona o verejnom obstarávaní, t.j. činnosti spojených s a) vodnými stavbami, zavlažovaním pôdy alebo odvodňovaním pôdy za predpokladu, že objem vody určenej na dodávku pitnej vody predstavuje viac ako 20% celkového objemu vody získanej v súvislosti s týmito stavbami, zavlažovaním alebo odvodňovaním pôdy a/ alebo b) **čistením, odvedením odpadovej vody alebo likvidáciou odpadovej vody.**

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/23/EÚ o udeľovaní koncesíí (ďalej len „Smernica“) v zmysle bodu 40 svojej preambuly **priznáva sektoru vodárenstva osobitnú dôležitosť**, ktorá sa pretavuje aj do zmluvných vzťahov: Koncesie v odvetví vodného hospodárstva sú často predmetom osobitných a komplexných dojednaní, ktoré si vyžadujú zvláštnu pozornosť vzhľadom na **význam vody ako verejného statku, ktorý predstavuje základnú hodnotu pre všetkých občanov Únie**. Osobitné prvky týchto dojednaní opodstatňujú vylúčenia v oblasti vodného hospodárstva z rozsahu pôsobnosti tejto smernice. Vylúčenie sa týka koncesíí na stavebné práce a služby na poskytovanie alebo prevádzku pevných sietí určených na poskytovanie služby verejnosti v súvislosti s výrobou, prepravou a distribúciou pitnej vody alebo dodávaním pitnej vody do týchto sietí. Koncesie na likvidáciu a čistenia odpadových vôd, ako aj koncesie týkajúce sa projektov využívania vodnej energie, zavlažovania alebo odvodňovania pôdy (za predpokladu, že objem vody, ktorý sa má použiť na dodávanie pitnej vody, predstavuje viac ako 20 % celkového objemu vody, ktorá je k dispozícii na základe takýchto projektov alebo prostredníctvom zavlažovacích či odvodňovacích zariadení) by mali byť tiež vylúčené, ak sú spojené s vylúčenou činnosťou.

V prípade napadnutej prevádzkovej zmluvy, je predmetom jednak prevádzkovanie verejných vodovodov určených na poskytovanie služieb verejnosti v súvislosti s výrobou, dodávkou, dopravou a distribúciou pitnej vody koncovým odberateľom ako aj čistenie, odvádzanie a likvidácia odpadových vôd od koncových producentov prostredníctvom verejnej kanalizácie. Vzhľadom na predmet činnosti, ktorá je predmetom posudzovanej prevádzkovej zmluvy je zrejmé, že sa jedná o činnosti spadajúce pod výnimku obsiahnutú v § 1 ods. 2 písm. ah) zákona o verejnom obstarávaní, a teda **na prevádzkovú zmluvu sa zákon o verejnom obstarávaní, neaplikuje**.

Vzhľadom na skutočnosť, že prevádzková zmluva nie je koncesnou zmluvou uzatvorenou v zmysle zákona o verejnom obstarávaní, táto nespadá pod situácie predpokladané § 9 ods. 2 písm. g) zákona o majetku obcí. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. g) zákona o majetku obcí zakotvuje kompetenciu obecného zastupiteľstva na schvaľovanie koncesných zmlúv na uskutočnenie stavebných prác alebo na poskytnutie služby uzatvorených podľa zákona o verejnom obstarávaní, čo prevádzková zmluva nie je.

S pozdravom

JUDr. Mgr. Vladimíra Vydrová
starostka